

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΑΠΙΕΤΑΙ...

(Από το 'Ημερολόγιο της κυρίας Κλαίρης Ντεκουρά).

4 Μ α ρ τ ι ο υ.— Είπε τρομερό. Είμαι σαράντα δύο ετών. Είμαι μητέρα μιας κόρης είκοσι δύο ετών, κι' ό, Θεέ μου, Θεέ μου, αγαπάω... Ναι, αγαπάω, με όλο το πάθος και μ' όλη τη δύναμη μιάς καρδιάς που αγατά για πρώτη φορά... Και ποιόν Θεέ μου, ποιόν αγαπάω; Είπε φοβερό!... 'Αγαπώ τον αραβονασιακό της κόρης μου! 'Ενα παιδί είκοσιέξι ετών! Τό γράφο και δεν τό πιστεύω αυτό. Κι' όμως είναι αλήθεια... 'Αχ, πόσο πάλαμα για να νικήσω τό άνόσιο πάθος μου!... Κι' όμως δεν μπόρεσα. 'Απόφευγα να τό όμολογήσω και στόν ίδιο τον ξεπό μου. Ντροπέλιονα, φοβόμιονα, έστρεμα... 'Ελεγα: —Μά όχι, δεν είναι έρωτας αυτό που νοιώθω για τό γαμπρό μου. Είναι αισθήμα μητρικό, είναι στοργή. Μά όταν τον βλέπω, όταν τον άκούω τρέμω όλη. Όταν χαμιά φορά τό χέρι του άγγίζει τό χέρι μου, ένα φίλος που δεν τό έχω νοιώσει ακόμα ως τώρα, γίνεται σ' όλο μου τό κορμί. Θά μπορούσα να κρηφο ως τό τέλος τον ένοχο έρωτά μου; Και τότε, εκεί που τον κοιτάζω έκστατικά, με κοιτάζει έξωφρα κι' εκείνος. Και τότε έντρομη στρέφω άμέσως άλλοι τά βλέμμά μου. Φοβάμαι μήπως αντίληφθί πως τον αγαπάω. Γιατί να είναι τόσο τραγική ή Μοίρα μου; Δεν έχω γνωρίσει τον έρωτα τή νεότητά μου. Παντρεύτηκα χωρίς αγάπη. Κι' έμεινα όπόσο άροσιμένη στόν άντρα μου. Όταν εκείνος πέθανε, άροσιώθηκα μόνο στό κορπίτά μου. 'Ημουν καλή σύζυγος, καλή μητέρα. Δεν ήπνόξα ποτέ φίλη κανενός. Είπε πολλές γυναίκες που χωρίς ν' άπιστήσουν στόν άντρα τους, γνωρίζουν τον έρωτα. Γιατί εί άντρεις τους είναι συγχρόνως και έρασταί τους. 'Εγώ... 'Εγώ δεν άγάπησα κανένα με έρωτα, ως τώρα. Θεέ μου!... Και τώρα;... Μά γιατί, γιατί ήθελε τόσο άγάη ή αγάπη στην καρδιά μου; Και ποιόν αγαπάω; 'Ενα παιδί! Και τό παιδί αυτό είναι ό αραβονασιακό της κόρης μου! Είπε τρομερό, τρομερό!...

20 Μ α ρ τ ι ο υ.— 'Τό μαρτίριό μου κατανά άνιπόφορο. 'Η καρδιά μου παλαίει μεταξύ του μητρικού φίλτρου και της ήληιας. Ναι. Είναι φορικό. Ζηλέσω τήν κόρη μου. Πρέπει να φύγω, να φύγω μακριά. 'Αν φύγω έξωφρα χωρίς να πώ τίποτα σε κανένα, φοβάμαι ότι θα μαντέψουν τό μυστικό μου. Προχτές είπα στην κόρη μου και στό γαμπρό μου:

Μου μιλούσε και με κίτταζε με τό ώραία του μάτια...

—'Ηθέλα, παιδιά μου, να πώ να περάσω όση ζωή μου μένει σ' ένα μοναστήρι.

'Η κόρη μου ήθελε τότε κοντά μου, μ' άγκάλιασε και μου είπε: —'Γιατί, μαμά, θές να φύγης; Δεν μ' αγαπάς λοιπόν και θέλεις να μάς άποχωριστής;...

—'Εκείνος χαμογέλασε άπλωός και μου είπε: —'Δεν είστε ακόμα για μοναστήρι, αγάπητή μου πενθερά. Είστε άρκετά νέα και πολύ ώραία ακόμα. Φτάνει να θέλτε, για να Ξαυαντρευτήτε.

Μου μιλούσε και με κίτταζε με τό ώραία του μάτια. 'Εκείνη τή στιγμή έννοιόσα μία παράξενη χαρά. 'Όποτε με βλέπει ώραία, και ποδητή ακόμα; 'Όποτε θα μπορούσα να μ' αγαπήσει; Μία άλλη μέρα πάλι άφου με κίτταζε καλά-καλά μου είπε: —'Θά ήθελα να έχω μία κόρη που να σάς μοιάζει.

μήνη στην παρακάτω άγγελία, τήν όποία έδομοσίωσε τήν έπομένη στις έφημερίδες:

—'Με τήν πύ βαθείά θλίψη, έγραφε, αναγγέλλω σ' ήλους τούς φίλους και συγγενείς μας τό θάνατο της πολυαγαπημένης μου συζύγου 'Αδολφίνας, τό γένος Κέμπερ. 'Ο θάνατός της εστάθηκε τόσο άγνός, όσο άγνή ήπνεζε και ή ζωή της. Τσακιωμένη από τό βάρος της άρροσιωμένης ζωής της, άπόκτησε μονάχη τήν τό θάνατο, σύμφωνα με τό λόγια που ή ίδια μής άφησε: —'Ο θάνατός μου είναι μία εντύχη τήν όποία πολύ λίγοι άπήλυσαν, έφόνου φεύγω με τή συντροφιά της πύ τρυφερής άγαλης... 'Αυτό παρηγορεί τον γρηγόρι της πατέρα, τή μονακριβή κόρη μου Πωλίττα' κι' έμείνα τόν ίδιοι για τή άνεπανόρθωση αυτή άπόλυτα.

ΔΟΥΛΟΒΙΚΟΣ ΦΟΓΚΕΛ.

'Η αυταπάτη, ή τρυφερότης, ή βαθείά θλίψη που έδειξε ό άνθρωπος αυτός, έξέλασαν όλα τά καρδοβόλα στόματα. 'Η αυτοκτονία του 'Ερρίκου φόν Κλάιτνερ και της 'Αδολφίνας Φόγκελ δεν έγινε σκάνδαλο. 'Εμεινε ός τό πιο συγκατακτώ γεγονός της Γερμανίας, κατά τόν περασμένο αιώνα.

—'Γιατί, τον φώτιστα, δεν θέλεις να μοιάζι τής 'Αννας; —'Ω, μου άπάντησε, ή 'Αννα δεν είναι τόσο ώραία όπως έσείς.

Λοιπόν με προτιμά κι' από τήν 'Αννα, τήν κόρη μου, τήν αραβονασιακά του; Μά τί είναι αυτά που σκεπτομαι, Θεέ μου; 'Η αραβονασιακά του είναι κόρη μου. Δεν πρέπει να τό ξεχνώ αυτό ούτε στιγμή. Ναι, πρέπει να νικήσω τό τρελό, τό άνόσιο αυτό πάθος. Πρέπει να νικήσω ακόμα και τήν φιλαρέσκεια αυτή που με καταβλεπε τώρα τελευταία. Ό πάγω να σγουραίνω τά μαλλά μου, να στολίζωμαι, να φρωά όφραία φορέματα. Δεν πρέπει να τού άρέσω. Δεν πρέπει να θέλω να τού άρέσω.

Π ρ ο β τ η ρ Ι ο υ ν ι ο υ.— 'Σήμερα ό Ροζέ μου είπε: —'Ξέρετε, μαμά, ότι έχετε ακόμα πολύ θερμοή έμφανιστής; Ναι, ό συνταγματάρχης Ρουέν μου μιλούσε με μεγάλο ένθουσιασμό για σας, «Θά ήθελα, μου είπε, να τήν 'ηρήσο σε γάμο, αλλά δεν τόλμώ. Είναι πάντα τόσο άκαταδέχτη, τόσο υπερίφραη!» Καταλαβαίνετε λοιπόν, μαμά, ότι αυτά τά λόγια μου τά είπε για να σας τό έπαιναλάω. Λοιπόν τί λέτε, θέλετε να γίνετε κυρία Ρουέν; —'Εγώ έξέσασα τότε σε λυγμούς. 'Ο Ροζέ μ' άγκάλιασε τρυφερά, και μου φίλησε τό χέρι. 'Εγώ έστρεμα, έστρεμα...

—'Καλά, καλά, μου είπε ό Ροζέ, δεν σάς βιάζω. 'Αλλά... Τί να σάς πώ;... Φαντάζομαι ότι θα είχατε κάποιο μεγάλο έρωτα στη ζωή σας. Ναι, όλη σας ή υπαρχίς άποπνέει έρωτα. Πώς να σάς τό πώ;... Και σάς λενταίνα. Συγχώρηστε με άν τόλμω να σάς μιλω έτσι. Μά είναι σαν να μου έζη μιλήσει μυστικά ή ψυχή σας.

Θέέ μου!... Πώς δεν προδόθηκα, πως δεν έγειρα επάνω του να τού πώ: —'Εσένα αγαπάω, έσένα μόνο!... 'Εκείνη τή στιγμή ήθελε μέσα ή 'Αννα. Με όστιχη γαστή κλάιω. 'Ο Ροζέ της έξηγήησε γιατί. Και τότε μ' άγκάλιασε και μ' έφίλησε κι' εκείνη. Και μου ύποσέθησαν κι' οι δύο ότι ποτέ πιά δεν θα μου Ξανακόσουν λόγο για τόν συνταγματάρχη Ρουέν. Τί θα γίνω όμως, τί θα γίνω; Τρέμω μήπως μαντέψουν τί συμβαίνει μέσα μου. 'Ο Ροζέ μου φαίνεται ότι θα καταλάβη τέλος τήν αλήθεια. Τί να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω;...

30 Ι ο υ ν ι ο υ.— 'Πώς θα ύποσέρω τό μαρτίριό να παραστο στους γάμους τους; Πρέπει να φύγω, να μην είμαι εδώ εκείνη τήν ήμέρα. Ναι, πρέπει να φύγω...»

20 Ι ο υ λ ι ο υ.— 'Τό ύποφωρο μέγρο τέλους τό φορικό μαρτίριο. Χτές παντρεύτηκα. 'Ηταν τόσο εντυχιωμένος και οι δύο! 'Η 'Αννα μου ήταν χαϊρωμένη μέσα στό νυμφικό της φόρεμα. Τήν χαμόφωνα σά μάνα και τί ήληνα σαν αντίηλος. Είπε τρομερό! Χαμογέλοισα σ' όλο τό διάστημα της τελετής. Πώς τό καθόφωσα; Και ύστερα, όταν ό Ροζέ και ή 'Αννα μ' άποχωρέτησαν για να φύγουν για τό γαμήλιο ταξίδι τους, έξέσασα σε λυγμούς...

—'Μην κλάεις, μαμά, θα έπιστρώφωμαι γρήγορας, μου είπε τό καινίωμα τό παιδί. 'Όταν μ' άγκάλιασε ό Ροζέ, παρ' όλιγο να λιποθύμω. Πώς δεν έπεσα νεκρή εκείνη τή στιγμή!... Και τώρα;... Είμαι μόνη. 'Ο Ροζέ και ή 'Αννα σπεύδουν προς τήν εντύχη, προς τόν έρωτα. 'Επαίξα καλά τό ρόλο μου ως τό τέλος. Τώρα είμαι έλεύθερη. Μπορώ να πάω όπου θέλω. Άίθιο φεύγω για τό μοναστήρι τόν Καρμελίτων. 'Εχω ήδη συνεννοηθεί με τόν έπίσκοπο. Θά ήταν προτιμώτερο να σκοτώθω. 'Αλλά ή φτώχη μου 'Αννα θα ήταν πολύ δυστυχιωμένη. 'Επειτα ό πνευματικός μου, στόν όποιο τά έξομολογήθηκα όλα, μου είπε ότι μόνο έτσι μπορώ να έ-Ξαγινώσω... 'Εκει, ανάμεσα στις σιωπηλές πελοσκόπιας γυναίκες θα είμαι κι' έχω μία βουθή και ζωντανή θαμένη ψυχή. 'Εκει θα ζήτω νύχτα και μέρα από τό Θεό τήν ειρήνη και τό θάνατο. Κι' επί τέλους θα έρθη κι' αυτός. Θά κοιμηάμαι άντι σε κρεβάτι, μέσα σε φρέσκο. Δεν θα βλέπω τά πρόσωπα τών άλλων χαλουργιών, δεν θα ίδουν κι' εκείνες ποτέ τό διαδ μου, ένδωθ θα ζώ. Μόνο όταν πεθάνω θα σηκώσουν τόν πέπλο που θα σκεπάζι τό πρόσωπό μου και τότε μόνο θα με ίδούν... 'Ω Κύριε, Κύριε, ένδόκησε να Ξεζάσω και να βωθ έκει μέσα τή γαλήνη της ψυχής μου!... 'Όταν μάθουν τήν ύπόρασί μου, ό Ροζέ και ή 'Αννα θα πούν ό ένας στόν άλλο:

—'Δεν ύπάχη άμφιβολία. 'Η μαμά είχε κάποια μυστική τά τραγική αγάτη!...

Μά δεν θα μάθουν ποτέ ποιόν αγαπούσα...»